

KIS HÍR LAP

... ÉPITETTE A KÁRTYA-VÁRAT. (Lásd a 157. lapon.)

XLVIII. köt. 10. szám. Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr. 1895. márczius 10-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

FRUzsINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

KESERÜSÉGGEL, méltatlankodással vegyes harag töltötte el Fruzsinkának a szívét, amint kis motyójával a kezében a vasuti állomáshoz vissza sietett. Hogy Vilmában ennyire csalódhassék, arra soha még csak gondolni sem tudott volna. Szinte érezte, hogy most igazán jogos a haragja s eleinte jóformán megfedkezett róla, hogy az embereknek ugyancsak feltűnik, mikor kipirult arccal, villogó szemekkel föl-fölkiált:

— Ó! Milyen képmutató! Soha sem is volt igazi barátsággal hozzám! És én mennyire bízam benne!

Kezdte érezni, hogy mióta elhagyta azt a biztos otthont, gyorsan szakadnak rá az élet keserű tapasztalásai. És amint kiért a pálya-házba, kimerülten, csüggedten ült le egy padra. Kevés ember járt ott. Épp ekkor nem volt vonat sem érkezőben, sem indulóban, csak egy-két vasuti szolga ógyelgett a pálya-udvaron. Ezeknek föltűnt ugyan az urias külsejű leányka, aki olyan motyóval ül ott, mint valami kis eseléd-leány; de a vasuti állomásokon nagyon sokféle utas fordul meg, tehát nem törődtek Fruzsinkával sem.

Ráért, hogy gondolkozzék: mitevő legyen már most?

Első érzete az volt, hogy talán legjobb volna, haza térnie . . . azaz nem is »haza«, gondolá, hanem Bükkfalvy urékhoz. Amint most végig gondolt azokon a nagy bajokon és bántalmakon, melyek miatt ilyen hollyongásra adta fejét, nem tudta azokat

többé olyan nagyoknak találni; sőt olyasmire emlékezett, hogy csupa szeretet, jószág környezte, számtalanszor megbocsátották hibáit.

— Pedig nem is szüleim . . . Alig ha mégis magam nem voltam a hibás . . . de talán mégsem . . . mért titkolták előttem az igazat? Ha tudom, hogy nem szüleim, talán háladatosabb lettem volna. Most már nem térhetek vissza, mert hát ha csufosan elűznek? Azt mondhatnák, hogy a magam jószágantából hagytam el őket, nem fogadnak be többé. Nem, nem térek vissza. Inkább megpróbálom, amit a vén Sára ajánlott.

Elővette a jegyzőkönyvecskét és újra elolvasta: »Török Ambrus, Sajófalván«. Eltűnődött rajta.

— Ki lehet az? Soha sem hallottam a hírét. Bizonyosan valami jó szívű ember, akiről a vén Sára tudja, hogy szereti segíteni a szenvedőket. Nagyon bizonyosnak mondta, hogy ott jó dolgom lesz. Azt pedig megjósolta, hogy Vilmához hiába megyek. Ime, igaza volt! Hiszem, hogy megint igaza lesz . . . csak mondta volna meg, miféle emberek azok, akikhez küld . . . s mért éppen azokhoz? Kell valami okának lenni.

Csakugyan, nagyon alapos oka volt annak. És most már ideje, hogy Fruzsinkát egy kis időre ott hagyván tűnődni, egynémely régiebb eseménnyel ismerkedjünk meg.

*

Több mint tiz esztendővel ezelőtt Bükkfalvy ur és fiatal neje Budapesten éltek egyetlen piczi leánykájokkal. Bükkfalvyné is, kicsi leánykája is sokat betegeskedtek s az orvos azt tanácsolta, hogy költözzenek falura. Ezt el is határozták és Bükkfalvy megvásárolt egy szép, nagy birtokot. Már tanácskoztak is fölötte, mikor költözzenek ki

jószágukra
a hírlapo
jéhez:

— Ha
ban! Az
gazdag
Egyetlen
élt, atyja
zett azon
és megha
Rokonain
említett

— Pe

távrolól.

gyerek-k

jártunk

mes volt

Ádám

ember v

egy viv

folyvást

már nem

nak, nem

hallotta

nőtt, es

az apja

— E

most r

már sz

Endre

Ószi

lebből

gondol

tözköd

mulva

falvy

föl ne

ben c

Bükkf

ur lát

jószágukra, midőn egy reggel Bükkfalvyné, a hírlapot olvasván, meglepetve szóló férjéhez:

— Hallgasd csak, mi van itt az ujságban! Azt írja: »Fájdalmas csapás érte a gazdag öreg Bükkfalvy Ádám birtokost. Egyetlen fia: Endre, ki több évig külföldön élt, atyja óhajtására haza tért. Alig érkezett azonban az ősi kastélyba, megbetegedett és meghalt, élete harminczadik évében.« — Rokonaink ezek a Bükkfalvyak? Soha sem említetted.

— Persze hogy rokonaink, de nagyon távolról. Én csak egyszer láttam őket, gyerek-koromban . . . akkor látogatóban jártunk ott apámmal, de nem igen kellemes volt az időzésünk. Az öreg Bükkfalvy Ádám heves, erőszakos és roppant gőgös ember volt, a fia pedig, Endre, akkor velem egy vivásu fiu, nagyon konok, akaratos: folyvást ellenkezett az apjával. Anyja akkor már nem élt. Nem igen tetszettünk egymásnak, nem is találkoztunk többé. Évek multával hallottam, hogy Endre, mikor már nagyra nőtt, csak még kevésbé tudott össze férni az apjával s végre kivándorolt Amerikába.

— Ebből az ujság-hírből az látszik, hogy most mégis kibékültek. És amikor talán már szeretetben éltek volna, az a szegény Endre meghal!

Ószintén megsajnálják, de mert közelebbről nem ismerték, persze nem igen gondoltak rá tovább, hanem a maguk költözködésével foglalkoztak. Alig néhány nap mulva azonban levél érkezett, melyet Bükkfalvy ur nem éppen jó kedvűen olvasott föl nejének. Az öreg Bükkfalvy Ádám nevében ennek orvosa írta, sürgetősen kérve Bükkfalvy urat, hogy rögtön jöjjön az öreg ur látogatására; mert az öreg ur nagy

beteg, halála közeledését érzi és valami nagyon fontos dolgot akar rábizni egyedüli, bár távoli rokonára.

— A haldokló kívánságát teljesítenem kell, szóló Bükkfalvy. El köll halasztanunk költözködésünket néhány nappal. Még ma elutazom az öreg urhoz.

Elutazott s vagy tíz napig volt oda. Mikor vissza tért, nem egyedül jött: egy kicsike leánykát hozott magával, aki még beszélni és járni sem tudott. Bükkfalvyné nagyot nézett, kivált mikor Bükkfalvy így szóló:

— Ez a leányka az öreg Bükkfalvy Ádám unokája: fiának, Endrének a leánya. Mától fogva pedig tizenkét éves koráig a mi leányunk. Csak a gyámhatóság fogja tudni, hogy kicsoda igazán; a leányka maga, ha majd növekszik, szüleinek gondoljon minket, amíg meg nem jön az ideje, hogy megtudja az igazat. Ezt fogadtatta meg velem öreg rokonom néhány órával halála előtt.

— Ez nagyon terhes feladat lesz, szóló Bükkfalvyné. Szívesen leszek a gyermek második anyja; de mért mondjam édes gyermekemnek, mikor nem az? Mi ezélja ennek a különös titkolózásnak?

Bükkfalvy elbeszélte részletesen, amit az öreg Bükkfalvy Ádám elmondott neki, hogy különös kívánságának okát adja. Az öreg ur és felnőtt fia, Endre, folyton-folyvást viszálykodtak s a harag csak még nagyobb lett köztük, mikor az öreg gőgös Bükkfalvy Ádám nem akarta kastélyába befogadni a fia nejét, aki egy szerény, de tisztos kisbirtokosnak, Török Ambrusnak a leánya volt. »Ilyen koldus nép nem teszi be a lábát a Bükkfalvyak ősi kastélyába!« mondogatta dühösen. S nem érte be ennyivel, hanem

minden módon üldözte őket, mignem ezek végül arra szánták magukat, hogy alaposan véget vetnek a sok viszálykodásnak: elvándorolnak messze idegen világba, Amerikába, ahol az öreg Török Ambrusnak a fia, Dániel, már több éve gazdálkodott, messze benn a vadonokban. Ez a Török Dániel volt az, aki, mikor levél útján megtudta az ottani bajokat, mind-untalan azt írta: »Jőjjenek mindnyájan ide. Akármilyen hatalmas az a gazdag és gőgös Bükkfalvy Ádám, idáig nem ér a keze.«

Végre hallgattak tehát a hívó szóra és kivándoroltak. Az öreg Török Ambrus nehéz szívvel távozott és nem is tudott megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy többé ne lássa magyar hazáját. Ezért nem is adta el kis birtokoeskáját, csak bérbe boesátotta.

— Ki tudja? Hát ha nem tudok megszokni abban az idegen világban? Akkor vissza jövök ide Sajófalvára.

Jól sejtette. Nehány évig esőndesen, nyugodalmasan éltek ott az idegen világban, de aztán nagy szomorúság érte őket; Bükkfalvy Endre fiatal neje meghalt, eszesemő leánykát hagyván hátra. A kis leányka volt legfőbb vigasztalása Bükkfalvy Endrének is, meg az öreg nagyszüléknek: Török Ambrusnak és a nejének is. De az idegen földön nem volt többé maradásuk, elhatározták, hogy vissza térnek magyar hazájokba; csak Dániel maradt ott, mert ő már egész amerikánus lett és nem akarta elhagyni a szép gazdaságot. Bükkfalvy Endre az ő kis leányával előre utazott, az öregeknek pár hét múlva kellett őt követniök.

Ez alatt az öreg Bükkfalvy Ádámot mégis csak bántotta a lelki-ismeret, s mikor megtudta, hogy Endre haza tért, az öreg ur

fölkereste, kibékült vele és magával vitte kastélyába Endrét is, ennek kis leányát is, az ő unokáját. Nagyon megszerette a kicsikét. S éppen mert megszerette, régi kevély, erőszakos módja szerint gondolkozott róla.

— Az én unokám! Másnak semmi köze hozzá! Ráhagyom egész nagy vagyonomat, igazi Bükkfalvy kisasszony legyen. Semmi köze se legyen anyai rokonaihoz.

Fia Endre lassanként talán kibékítette volna: de alig ért haza, meghalt. Ekkor egy furesa kis eset még növelte az öreg ur haragját és gyanuját. Megtudta, hogy kis unokája anyai nagyszülei vissza tértek Amerikából Sajófalvára. S alig tértek vissza, egy vén cigány asszony jelent meg a Bükkfalvyak kastélyában és minden áron látni akarta az elhunyt Bükkfalvy Endre kis lányát.

— El akarja lopni! kiáltá az öreg Bükkfalvy nagy haraggal. Bizonyosan az a Török Ambrus uram bérelte föl... ki akarják ragadni a kezemből! Arra számítanak, hogy öreg ember vagyok, nem élek sokáig, a vagyonom erre a kicsikére száll, de ők fognak gazdálkodni benne. Ohó! Majd teszek róla! Van még egy távoli atyámfia, igazi Bükkfalvy, azt rendelem gyámmak s úgy intézkedem, hogy még csak ne is tudhassák, hol van a kicsike, de még ez se tudjon róluk semmit.

A sok izgalom megtörte az indulatos öreg ur erejét, nagy beteg lett s követte fiát a sírba; de szándékát, mint láttuk, megvalósította: a kis lánykát nagy titokzattal rábizta távoli rokonára, Bükkfalvy urra.

Ez nem tudott a kicsike anyai nagyszüleiről egyebet, mint amit az indulatos

(Folytatás a 149. lapon.)

VICZA SÉTÁJA.

TEGNAP előtt óta már
A mi Viczánk bizton áll;
Tegnap óta pedig jár —
Nagy csoda ez, ugy-e bár?

S most Viczuska, jöjj velünk,
Testvéredhez vezetünk.
Testvéred a Katicza,
Legszébb hajas kis baba.

De a feje üres tok,
Csak azt mondja: kop, kop, kop.
Míg a mi Viczánk feje
Szín-korpával van tele.

Lám, kis baba, különb vagy,
Mert te benned több az agy;
A fejedben több az ész,
Érthetően is beszelsz.

Mondod: **papa** és **mama** —
Ez a legnagyobb csoda.
S ha így haladsz, kis hamis,
Megtanulsz olvasni is.

(Folytatás a 148. laphoz.)

öreg ur mondott; tehát hinnie kellett, amit hallott. Pedig sok dolog máskép volt ám, mint ahogy a kevély öreg ur hitte. Az agg Török Ambrus a legnemesebb, legderekbabb emberek egyike volt. Humar kifürkészte, mikép rendelkezett az öreg Bükkfalvy; de így szólt öreg feleségének:

— Legyen minden úgy. Nekünk fájdalom ugyan, hogy kis unokánk, a mi leányunk gyermeke nem lesz velünk; de a kicsikének így jobb. Mi szegények vagyunk, ő dugszdag lesz; hadd növekedjék fel gazdag rokonainál; az öreg Bükkfalvy azt kötötte ki, csak így lesz örököse a kicsike. Ne rontsuk a szerencsését.

Tudni azonban szerettek volna időnként valamit a kicsikéről. És kaptak is róla gyakran hírt... a vén Sára cigány asszony révén. Ezt a szegény öreg cigány asszonyt egyszer régebben Török Ambrus nagy bajból mentette meg, mikor igaztalan gyanuból börtönbe került. S a vén Sára háladatos volt. Megtudván a történeteket, kóborlásaiban mind-untalan ott járt Bükkfalvyék falujában és híreket szerzett Fruzsinkáról. S mikor végre azt tudta meg, hogy Fruzsinka boldogtalan: láttuk, hogy igazi jó szándékkal megsegítette, hogy oda jusson, ahol bizonyosan szeretni fogják. Semmi boszorkányság sem volt hát a dologban; de volt ám egy nagy tévedés, melyet a vén Sára nem gyanított.

Bükkfalvyéknak, mikor árva kis rokonuk hozzájuk került, maguknak is volt egy kicsike leánykájok. Bükkfalvy ur így szólt.

— Idegen vidékre, falura költözünk; itteni eseléseink közül csupán a hű öreg dadát visszük oda s ezt beavatjuk a titokba, benne megbizhatunk. Ott az idegen vidé-

ken mindenki el fogja hinni, hogy mind a két leányka a mi gyermekünk.

— De mi a neve a kicsikének? kérdé Bükkfalvyné.

— Az ám, itt még egy kis liba van. Minden Bükkfalvy, régi szokásból, Fruzsinkának kereszteli első leányát. A mi leányunk is Fruzsinka, ez is Fruzsinka. De van második keresztneve mindegyiknek. Tehát az öregebbik marad Fruzsinkának, a kisebbik pedig Évike lesz.

S a két leányka mint édes testvér növekedett, mignem Fruzsinka, mint láttuk, egyszerre csak eltűnt.

Most már tudjuk, hova utasította a vén Sára Fruzsinkát, azt híven, hogy jó helyre küldi. Kisérjük hát tovább Fruzsinkát utjában.

*

(Folytatása következik.)

KÁRBA VESZETT VIADAL.

— A »Kis Lap« 59-dik színes műmelléklete. —

EMLÉKEZTEK-E még reám, az okos, hűséges, de ó!... sors-üldözte Snuczira? Éppmostestendeje, hogy elpanaszoltam nagy bubánatomat, melybe gonosz atyámfia, az a kóbor Kuncsor döntött, mikor a gazdám szép selyem ernyőjét ki akarta ragadni a fogaim közül, de én védtem. Meg is védtem; csak hogy mire vége lett a harcznak, foszlány lett a szép ernyőből.

Nagy idő telt bele, míg gazdám megkegyelmezett; de végre belátta, hogy csupa tiszta hűségből cselekedtem s érdemes vagyok bizalmára. Már meg is vigasztalódtam a kellemetlen eset fölött s íme, most még nagyobb bubánat nehezedett fejemre! Talán ki sem heverem soha!

És megint az a gonosz, kutyaházi Kuncsor döntött szerencsétlenségbe. No, de jaj lesz neki, csak még egyszer a fogaim közé kapjam!

Halljátok
temet!

Minap
káposztás
harapni-v
lány ken
Kosárba
el, mint

Büszke
bizony le
tozott az
ért sem
hűségesen
toppan
meg, ki
állt az u

— Ho
radban?

— Se
utamból!

— Va
érzek! A

— Al
a gazdám

— No
Neki

amilyen

Letetten

elszánta

ideig n

egymást

inczifinc

avatkozt

— Ig

— N

Nem

mikép s

rettentő

téptük.

véletlen

Mialatt

meztem

fancs k

s gyáva

zsákmá

Most

tént m

volt a

Halljátok csak, ó halljátok szörnyű esetemet!

Minap a gazdám künn dolgoztatott a káposztás-kertben s asszonyunk egy kis harapni-valót küldött neki, pompás sonkát, lágy kenyeret és egy flaskó vörös bort. Kosárba rakta és rám bízta, hogy vigyem el, mint már többször megtettem.

Büszke voltam e bizalomra és ugy-e bizony lehettem is? Az orrom alatt illatozott az a kívánatos sonka, de a világért sem nyultam volna hozzá; baktattam hűségesen előre. Egyszerre csak elémbre toppan Kuncsor. Rossz sejtelem szállott meg, ki akartam kerülni; de a gonosz oda állt az utamba.

— Hová, háová, pajtás? Mi van a kosaradban?

— Semmi közöd hozzá. Takarodjál az utamból!

— Van eszemben, mikor sonka-szagot érzek! Adj belőle pajtás!

— Abban ugyan nem vásik a fogad, az a gazdámé. Eressz!

— No, ha nem adsz, magam veszek.

Neki rontott a kosárnak s tudtam, hogy amilyen gézengúz, meg is teszi, amit mond. Letettem hát a kosarat és elébe álltam, elszántan, hogy megvédem mind halálig. Jó ideig néztünk farkas-szemet, fenyegettük egymást s ezalatt oda érkezett két kis inczifinczi atyánkfia: Püfi és Kaffancs. Nem avatkoztak a vitába, hanem biztattak:

— Igazad van Snuczi!

— Ne hagyd magad, Snuczi!

Nem is hagytam. Mivel Kuncsor semmikép sem akart tágitani, rárohantam és rettentő viadalba keveredtünk. Már jó ideig téptük, martuk egymást, mikor egyszer véletlenül oldalt pillantva, mit látok?.... Mialatt én forró vérem ontásával védelmeztem a kosarat, az álnok Püfi és Kaffancs kilopták belőle a sonkát és kenyeret s gyáva módon, de igen gyorsan elináltak zsákmányukkal.

Most is csodálom, hogy ijedtemben tüstént meg nem ütött a guta. Már hiába volt a viadal. Futni akartam a tolvajok

után, de Kuncsor keményen belém kapaszkodott.

— Eressz! Már ugyis mind hiába. Ellopták a jó falatot!

Eleresztett Kuncsor és futott a tolvajok után, de nem érte őket utól, mert besontak a gazdájok udvarába s ott bátorságban lakomáztak. Én pedig keservesen vonítva néztem az üres kosarat és a felfordult flaskát, melyből a jó borocska mind kifolyt.

Ugy talált ott az asszonyunk, aki utánam jött. Nagyon megharagudott; azt mondta gazdámnak, hogy én ettem meg a jó falatokat. Csak azért nem vertek meg, mert magukat okolták, hogy rám bízta a kosarat.

Miképen bizonyítsam be, hogy nem vagyok bűnös, sőt hőiesen védtem a kosarat? Nincs mód benne, hogy bebizonyítsam ártatlanságomat.

De jaj nektek gonosz Kuncsor és ti fufangos tolvajok, Püfi és Kaffancs! Kerüljetek csak a fogaim közé!

Ámbár . . . mihaszna a boszu, ha már oda a becsület!

Ó vigasztaljátok, visszanyerem-e még valaha jó gazdám bizalmát!

KOCZKA-REJTVÉNY.

K	K	A
R	Ó	Á
R	A	A

Ezeket a betűket olyképp helyezték el a koczkákban, hogy balról jobbra és fölülről lefelé egyazon eredményt adják:

1. Menyasszony.
2. Vízi állat.
3. Ürmérték.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus“.

Tanulságos mesék. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

*RONTÓ PÁL
LEGUJABB CSINYTEVÉSE.*

*CSEND van. Mi sem hallszik . . .
Jó nagymama alszik ;
Czicza egyet gondol,
Leül és dorombol.
A szobában ottan áll
Az a vásott Rontó Pál.*

*Jó nagymama könyve
Lekoppan a földre.
Czicza is szunyókál . . .
Ezt lesi Rontó Pál.
Néz amarra, néz emerre . . .
Van egy terve, gonosz terve.*

*Leguggol lassacskán
S nagyot lök a macskán.
Majd a czicza szökken.
Nagymama meghökken . . .
Nagy mulatság lesz belőle,
Csinyének örül előre.*

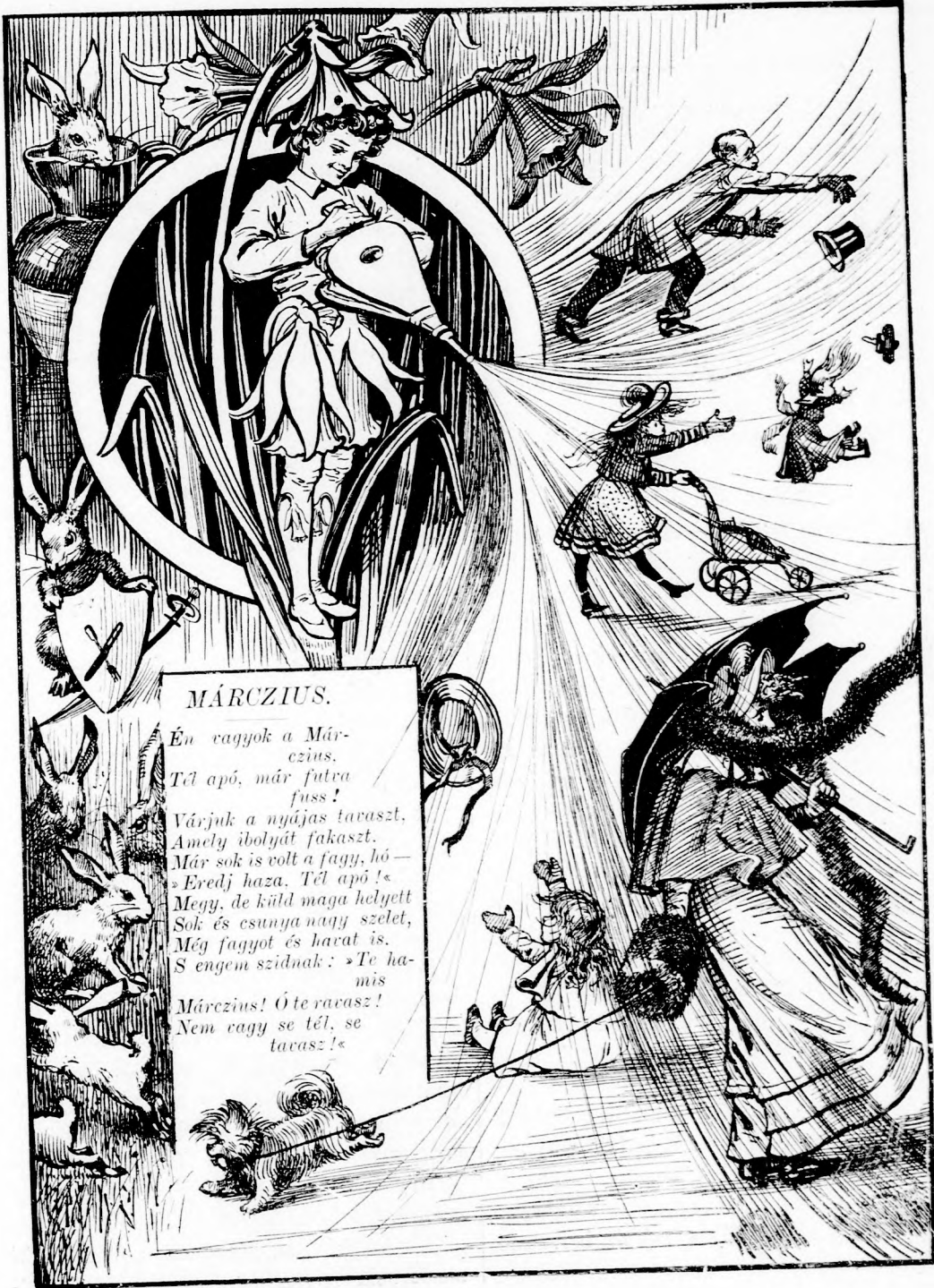

*Hej, bizony úgy is lett . . .
Nagymama megijjedt.
Ott a feje búbján
Czicza szörnyen fúj ám!
Rontó Pál kaczag nagyon
És kiugrik az ablakon.*

*

*Ilyet csak gonosz tesz!
De a vége rossz lesz.
Rontó Pál — félek —
Megraknak ma téged!
No csak nevens, csak nevens . . .
Jár még ezért nyakleves!*

MÁRCZIUS.

Én ragyok a Már-
czius.

Tél apó, már futra
fuss!

Várjuk a nyájas tavaszt.

Amely ibolyát fakaszt.

Már sok is volt a fagy, hó—

»Eredj haza. Tél apó!«

Megy, de küld maga helyett

Sok és csunya nagy szelet,

Még fagyot és havat is.

S engem szídnak: »Te ha-

mis

Márczius! Ó te rácasz!

Nem ragy se tél, se

tavaszi!»

A KIFLI LEGENDÁJA.

— Elmeséli Szidi néni. —

ÉGI jó ismerősünk nekünk az a félhold alaku sütemény, amely nélkül reggelit, oszonnát el sem képzelhetnénk: a *kifli*.

De vajjon ki ismeri a kiflinek a meséjét?

Hát az is van?

Van ám, még pedig olyan mese, amelynek a fele sem az.

Tehát: aki szereti a kiflit, ide hallgasson.

Bécs városában élt egyszer egy érdemes pékmester. Tisztességes keresetéből, bár szerényen, de elég kényelemmel tartotta fenn a kis családját.

Abban az időben, amelyikről szól az én mesém, háború folyt a török és az osztrák közt. Bécs városát már hetek óta vítették a kontyos hadak. Minden felől körül vették és elzárták azt a nagy várost, melybe kívülről élelmi szerezket behozni teljes lehetetlenség volt. Ami kevés kenyér még került ide benn, az ijesztő-gyorsan fogyott.

A bécsiek kétségbe voltak esve. Bizony, nagyon komoly volt a helyzetük. Mert bármit határoztak, csak vést hozott reájuk. Abban az esetben, hogy nem adják meg magukat: itt benn hálnak éhen; és ha meghódnak: bizonyosra vehették, hogy a kegyetlen töröktől irgalmat nem várhatnak, halál a sorsuk mindenkép.

A templomokban egész nap imádkoztak a népek segítségért, felszabadulásért; de olyan reménytelennek látszott a helyzet, mint ha már semmi sem változtathatna azon, hogy beteljesüljön rajtuk borzasztó végzetük.

Ilyen körülmények közt multak a bús napok s a még búsabb éjjelek.

Egy este a mi pékmesterünk a pinczéjében dagasztotta azt a kevés tésztát, amiből kenyeret akart sütni, ha más számára nem is, legalább a családjának s még egy-két jó szomszédnak. Egész oda-adással gyurta a tésztáját, mikor egyszerre halk nesz ijeszti meg. Valahonnan a pinczéből jött és rövid idő-közben rendesen ismétlődött.

A mester abba hagyta a munkáját. Figyelt, fülelt s végre rátalált, hogy merről jön a nesz. A földön egy sarokban kicsi játék-dob hevert. A fiuké volt valamikor. Ennek a dobnak a hártáján egy pár játékkoczká tánczolt, pörgött; ez okozta a zörgést.

— Különös, mondogatá magában a pékmester, különös.

Amíg nézte, minden egy-két percz multán a dobnak megrezzent a hártájaja és a kis koczkák, mintha élet szállta volna meg őket, ugy doromboltak végig rajta.

Az emberséges pékmester nem nyugodott meg emyiben. Hirtelen levetette magát a földre, oda nyomta fülét s ugy hallgatózott. Halk, óvatos ütések rezegtették meg a pincze padlóját, és minden ütésnél megcsörrentek a koczkák.

Sokáig nem tudta mire vélni ezt a koczogtató koczkajátékot... midőn, mint a villám, hirtelen cikázott át agyán az a gondolat, hogy hiszen ez csákányoknak a rendszeres ütése, és hogy ime: megtörténik az, amitől eddig is félték Bécsben — hogy a török alá ássa a várost.

Még talán jut elég ideje, hogy megsemmisítse a gonosz tervet.

Sok küzdelmébe került a becsületes pékmesternek, míg a polgármester elé bocsá-

tották az meghallgató. Mevednie a amelyre a El is mo nem nyu

Elég a bátor kit hogy más végre fig tést tett kisérétév hogy a alapos. hogy ell azután l

Mikor a császár

— B a jó Ist jük egy meg ma

— F ségtől ter: az ügyü en dagságg belőle.

ges ura engedd magam és unol abban annyi i ben, er nagyob Alláhja

A c adott r

tották az örök, míg aztán tanácsos uraimék meghallgatták és amíg elhitték amit mondott. Mennyi gúnyolódást köllött elszenvednie azért a képzelt veszedelemért, amelyre a város főembereit figyelmeztette! El is mondanám, ha kölleténél hosszabbra nem nyujtaná a mondókámat.

Elég az: hogy erős meggyőződésével, bátor kitartásával és komoly igyekezetével, hogy másokkal is elhitesse azt, amit mond — végre figyelmet keltett maga iránt. Jelenlést tettek a fő-parancsnoknál és mikor ez kíséretével utána járt a dolognak, kitűnt, hogy a pékmesternek a gyanúja csakugyan alapos. Még elég jókor láthattak hozzá, hogy ellen-aknát ássanak, amely hadi-tettel azután kiűzték a törököt.

Mikor helyre állott a béke, a pékmestert a császár elé vezették.

— Barátom, így szólott hozzá a császár, a jó Isten kegyelme után néked köszönjük egyedül, hogy fölszabadultunk. Mondd meg magad, mi legyen a jutalmad.

— Felsőleges uram, mondá erre büszkeségtől kipirult arccal a derék pékmester: az ilyen magam forma szegény, együgyű ember mit is kezdjen kinessel, gazdagsággal, magas ranggal? Én nem kérek belőle. Csak egy kiváltságot kérek, felsőleges uram: én azzal beérem. Ez pedig az: engedd meg, felsőleges császár, hogy én magam és utánam az én gyermekeim és unokáim, a mi kenyereinket ezen tul abban a félhold-alakban süthessük, amely annyi időn át tartott bennünket rettegésben, emlékeztére annak, hogy mégis csak nagyobb a mi Istenünk, mint a hitetlenek Alláhja!

A császár jóvá hagyta, sőt okiratot is adott róla, hogy a pékmesternek és utódai-

nak megadja azt a kiváltságot, hogy török-félhold alakú kenyeret süthessenek. Aki pedig utánozni merné, azt súlyos büntetés érje. Egyben kinevezte őt »császári udvari sütőmesternek.«

Nálunk manapság már magyar ember süti azt a jó friss, ropogós kiflit; de talán a derék német péknek emlékeztére meghagyták a német nevét. Még a legmagyarabb ember is azt mondja, hogy: »kifli« és sehogy sem akar róla letenni.

*

Kedves Szidi néni!

Köszönet úgy az én kis olvasóim, mint a magam nevében is a vonzó és tanulságos történeti rajzért; mert hogy igazán az. De engedje, hogy még egy adattal megtoldjam:

Mikor a *Prandtner* Gáspár pékmesternek (ez volt a neve) gyors gyarapodását tapasztalta egy régi irigye: *Gersthofer* Tibald: ez kapta magát, és szintén a törökön nyert diadal emlékére, a félhold felett győzedelmeskedő kereszt-alakot választotta süteményei formájának. S ez volt a *perecz*, melynek belső kerületét, mint tudjátok is, egy kereszt osztja négy részre. A *kiflinek*, az bizonyosnak látszott, erős versengő társa került a *perecz*ben, elannyira, hogy *Prandtner* uram panasszal fordult e miatt a császárhoz. Ez úgy ítélte, hogy *Gersthofer* uram, ha már megkezdte a *perecz*-sütést, nem lehet őt ettől eltiltani. Meg is engedte tehát neki a *perecz*-sütés folytatását, de azzal a megszorítással, hogy csupán tél idején szabad árulnia.

Innen van, hogy még most is inkább tél idején sütik és fogyasztják nálunk is ezt a bécsi mintára készült kellemes ízű süteményt. Ez a *perecz* pedig még azt is

példázza, hogy régebben még az ilyen apróságok is bizonyították Bécestől való függésünket. Aminek ma már, hála a magyarak Istenének, mind-inkább nyoma vész.

Forgó bácsi.

A MESE VÉGE.

— Két képpel. —

Es Mariska olvasta tovább: »Hiába sirt jajgatott, vergődött a szegény Iluska. A gonosz boszorkány erősen megmarkolta és gunyosan kaczagott, mondván:

— Megfogtalak, ugy-e? Hiába kapálózol, mert már enyém vagy, kicsikém. Ha sokat sírsz, nem is özikévé változtatlak, hanem csuf varangyosbékává.

— Jaj, nem is azért sírok, felelé Iluska. Ha már ide tévedtem, hát bele nyugodnám, hogy özike legyen belőlem. Hanem a szegény testvérem miatt busulok, mert ő is bizonyosan inkább megosztoznék a sorsomban, csak együtt lehetnénk!

— Nem segíthetek rajta, ha nincs itt.

— De nincs messze, ott vár az erdő szélén . . . hamar ide vezethetném. Csak erresszen hozzája.

— Ugy-e? Hogy megszökjél?

— Nem én . . . nem akarok megszökni.

— No, akkor hát menj és vezesd ide. Annál jobb, ha kettős zsákmányt kapok.

Iluska gyorsan ment arra felé, ahol a testvérkéjét hagyta el . . .«

Idáig ért Mariska az olvasásban. Ferike a mamájával együtt a néniéknél volt látogatóban s kis rokonai, Mariska, Imrike s a többi testvérek dícese kedve mutatták neki a szép mese-könyvet, melyet épp ma kaptak. Nem is fogtak bele egyéb játékba, hanem az asztal köré telepedve, mesét olvastak. Azaz Mariska, aki legjobban tudott olvasni, olvasott, a többi hallgatta.

Ó, de mikor a legérdekesebb részhez jutottak és feszülten lesték, valjon a mesébeli Iluska csakugyan vissza tér-e a gonosz boszorkányhoz, ime betoppan a szobába Ferikének a mamája.

— Ferikém, megyünk haza.

— Jaj kedves mama, csak még egy kicsit maradjunk, míg ezt a mesét végig olvassuk.

— Nem lehet, fiacskám. Apa izent, sürgetősen hívát. Azután elég is volt a meséből: láttam, egész délután ezzel foglalkoztatok, pedig ebből is megárt a sok. És neked otthon még a lez-kédet is tanulnod kell.

Mariska, Imrike és a többiek szintén sajnálták, hogy félbe szakadt az olvasás, de bele nyugodtak.

— Nem baj! Holnap hozzád megyünk, elvisszük a könyvet és tovább olvasunk.

Ferike nem akart bele nyugodni. Titkon oda sugta nekik:

— Adjátok addig is nekem a könyvet. Én előre elolvasom és majd elmesélem nektek, mi lett a vége.

Mariskák oda adták a könyvet s Ferike gyorsan eldugta a kabátja alá. Otthon a

. . . A TÖBBIEK HALLGATTÁK.

mama ar-
jéhez s F-
meskedné-
sötét esti-
leczkébe,
után ped-
kellett vo-
mohón ol-
a másik-
a könyve-
a feje s-
kánnyal,
várta, ne-
nagykéső-

Regg-
kéről .
betűt se-
mán ar-
könyvet
üzenett
toba, r-
dupla l-
végét r-
maguk.
Meg-
jutott

mama arra intette, hogy lásson a leczkékéjéhez s Ferike úgy is tett, mint ha engedelmeskednék: beült a szobába, ki sem mozdult sötét estig. Csak hogy bele sem nézett ám a leczkébe, hanem a meséket olvasta; vacsora után pedig, mikor magára maradt s aludni kellett volna, meggyújtotta a gyertyát és mohón olvasta tovább a meséket, egyiket a másik után, míg csak végig nem olvasta a könyvet. Szinte káprázott a szeme, kábult a feje s úgy tele volt tündérrel, boszorkánnyal, varázslóval, óriással, hogy szinte várta, nem toppannak-é be hozzá is. Mikor nagykésőn lefeküdt, álmába is követték

a mesebeli csoda-históriák, s föl-fölriadt s egyszerre csak úgy látta, hogy a holdvilágos éjben benyargal hozzá söprűn ülve a boszorkány hogy elvigye, mert ő az a fiu, az Iluska testvére, akihez most már a boszorkánynak van jussa, mert Iluska oda ígérte.

Ijedtében akkorát sikoltott, hogy ... fölbredt álmából. De meghallotta a sikoltást a mama is és benyitott, hogy lássa, mi a baj. Ferike csak nehezen bírta megmagyarázni; de a mama megpillantotta az asztalon a mese-könyvet és mihamar kivallatta Ferikét.

... BENYARGAL, SÖPRŰN ŪLVE.

Reggel következett a beszámolás a leczkéről ... persze kitűnt, hogy Ferike egy betűt sem olvasott belőle. No, a nap folyamán annál több módja volt benne. A mesekönyvet vissza küldték Mariskáéknak olyan üzenettel, hogy délután ne jöjjenek látogatába, mert Ferike szoba-áristomban van dupla leczkével, de bőjti kosztón. A mese végét nem mondhatja el nekik, olvassák el maguk.

Meg is tették és nekik még sok napra jutott mese, kellemes szórakozásul.

JÓ SZÁNDÉK ÉS KÁRTYA-VÁR.

(Képpel a czimlapon.)

— GYEREKEK, most csöndesen legyetek! Fontos levelet kell megírnom. Ha elkészültem s nem lesz panasz rátok, kísétálunk mindnyájan, ellátogatunk a panorámába.

— Jaj de jó lesz! Nagyon csöndesen fogunk játszani, kedves apa! Hogy ne?

A kis Tónika mindjárt meg is mutatta, hogy be tudja váltani a szavát. Elő vette ócska kártyáit, letelepedett a földre és építgetett kártya-várat; nem igen remekelt ugyan az építésben, mert a második

emeletet sehogysen tudta ráépíteni, mindjárt össze omlott az egész; de ez nem zavarta meg a kis fiút, újra kezdte tizedszer is és jól mulatott.

Lenke és Sándor, a két nagyobbik testvér, nem mulatott olyan jól. Nem érdemes igazi játékba bele fogni, mikor nem sokára abba kell hagyni. Csak hogy így meg persze unalmas a várakozás. Acsorogtak, unatkoztak s végre is megirigyelték a kis Tónika játékát.

— Nem értesz te hozzá, szólt Sándor. Add ide a kártyát. Majd építék én akár hét emeletes házat is!

— No, no, sok lesz, szólt Lenke nevetve. Minap sem tudtad magasabbra építeni négy emeletnél.

— Azért is fölépitem hét emeletesre.

— Nem épited biz' azt.

— Majd meglátjuk.

— No hát meglátjuk.

Sándor az asztalon építette a kártyavárat. Ugyes volt ebben a mesterségben és bizott benne, hogy be is váltja, amit állított. De ma valahogy nagyon rosszul ment az építés. A harmadik emeletnél semmi-kép sem tudott följebb jutni. Gyanakodni kezdett.

— Rázod az asztalt! szólt Lenkéhez. Azért omlik össze.

— Én, dehogyan rázom!

S Lenke roppant ártatlan képpel könyökölt ott. Pedig Sándornak igaza volt s csakhamar észre is vette.

— Ha még egyszer megrázod az asztalt, kikapsz! szólt felfortyanva.

Lenke pedig nem akarta engedni, hogy a kártya-vár hét emeletesre emelkedjék, tehát újra megmozdította az asztalt. Most már elfutotta Sándort a pulyka-méreg. Oda ugrott és meg akarta cibálni Lenkét; Lenke gyorsan le akart ugrani a székről, megcsuszott és rémült sikoltással nagyot koppanva terült el a földön.

Megijedt Sándor is, még pedig kétszeresen, mert hallotta, hogy a szomszéd szobában apa haragosan fölugrik és kiált:

— Szörnyűség! Gyerekek! Hát ezt fogadtátok? No, várjatok csak!

Sándor bizony nem várt. Itt most mindjárt rossz világ lesz. Inkább kifutott tehát és elbujt, míg az apa haragja kissé lecsillapodik.

Jó ideig lappangott rejtekében, de végre mégis csak elő kellett bujni.

— Már talán indulunk is a panorámba ... remélem, nem történt komoly baja annak a hamis Lenkének.

Nem, csakugyan nem történt. Jól oda koppintotta ugyan a térdét és a könyökét, de aligha a miatt üldögélt oly búsan az ablak mellett és mutatott ki oly szomorúan is, boszúsán is az utcára, midőn Sándor belépett.

— Látod ... ott mennek!

Apa ment ott a kis Tónikával ... Hüledezve gyanította Sándor az igazat. Lenke pedig sohajtva mondá:

— Be köllött vallanom mindent ... s apácska azt felelte, hogy ha nem tudtuk beváltani a szavunkat és ha jó szándékunk csak olyan, mint a kártya-vár, mely mindjárt össze omlik, hát jobb nekünk itthon elgondolkoznunk arról, hogy az ilyen jószándék mennyit ér.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 8-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Ország-világ.

Helyesenfejtették meg: Vermes Margitka, Cséry Ilonka, Ordódy Irénke és Laczika, Gyurkovits testvérek, ifj. Kossaczky Oszkár, Zsiros Juliska, Kűszler Csilla, Nora és Elly, Sinka Laczi, Weisz Sándor és Ödön, Petőcz Gizi és Laczi (részben), Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Saláth Ilonka, Kövesy Rudi, Fleischmann testvérek, Riesz Kornél, Patterson Margit és Orsolya, Rémi Zsóika és Robert, Schiller Frida, Hunfalvy Livia, Földváry Feri, Natti Klotildka (részben), Grünbaum Margit, Nékám István és Ervin, Mérey Ágosta, Farkas Mariska, Schléssinger Ottó, Hollaky Leo, Bolyó Pálma és Károly, Mészáros Zsóika, Schwarz Magda és Béla, Kompoly László, Hegyessy Gyula, Ember István, Bohdaneczky Imre, Kremzir Alice, Edith és Ernő, Egert Adorján, Gyurkovich Dodi, Kornstein Edith, Gönczöl Ilona

és Lőllbac
Bandi, Mich
Loránd, Lae
Rétay Vil
Piller Géza
izr. nőegyle
Irén, Margi
Szent-Ivány
Annuska, S
Csizek Ilon
Pál, Angya
rek, Busay
sik Bálint,
Dezső, Vie
Schwarz T
Gutmann I
Kleeberg
Schlesinger
Zubor Imr
testvérek,
és Aladár,
Zsóika, G
Berezelly
Ida, Sziber
Imrédy Ká
Szeréna,
Béla és I
Weil Alic
Annuska,
(hiányosan
Pessl Lipó
Róza, Lás
Okolicsány
és Pirosk
Polyák K
Krausz Lá
Mariska é
Évike, V
Editke, K
Ujhelyi T
Lajos, Be
Mandel H
Paula, Be
Przybilla
Lajos, Sc
Kemény I
Ilonka, S
Antal, G
(melyötök
Vállas Il
és Arthur
Béla és I
Elek, Wi
Béla, En
Justh La
Bügler P
Mária, Sz
és Vilma
zsike és

és Löllbach Emma, Persián Erzsike, Szalatsy Bandi, Michalik Ilonka, Lajos, Ida és Margit, Mitták Loránd, Laendler testvérek, Lázár Bertike és Imrike. Rétaý Vilma és Miczi, Máriássy Anna és Ila, Pillér Géza, Koch Nándor, Füzesséry Elza, A pesti izr. nőegylet leány-árvaházának növendékei, Pollák Irén, Margit és Béla, Hirschler Jolán, Czinner Géza, Szent-Ivány Karola, Szabó Frigyes, Fövenyessy Annuska, Sanyika és Palika, Boemelburg Konrád, Csizsek Ilona, Lukácsy Lipót, Bónis Berta, Német Pál, Angyal Irma, Nagy Kálmán, Sárkány testvérek, Busay Gizike és Irénke, Demeter Tibor, Girsik Bálint, Ferentzy Andrea, Kramer Miczi, Rigó Dezső, Viesenberg Lajos, Berkes Irén és Ilona, Schwarz Terka, Varga Pista, Koritschoner Margit, Gutmann Fanchon, Ficzek Mariska, Robitsek Béla, Kleeberg Géza, Muresán Kornélia és Adrián, Schlesinger testvérek, Nagy Mariska, Móga László, Zabor Imre, Mihályi Ernő és Zoltán, Pirnitzer testvérek, Veres Katicza, Niessner Eleonora, Blanka és Aladár, Kilián Géza, Spitzer Flora, Dénes Zsótká, Gundel Katalin és Ferike, Zwibach Ernő, Berezzely Jerta, Pauer Árpád, Plotényi Tóni, Erős Ida, Szibenliszt Ida, Scheiber Lilla, ifj. Gaál Gyula, Inrédy Kálmán és Károly, Milián Béla, Fuchs Szeréna, Ditrői Gábor, Szilágyi Szilárdka, Unger Béla és Ervin, Hirsch testvérek, Istók Barna, Weil Alice, Lukács Margit és Nándor, Bogya Annuska, Wymentál Emil és Kuszezák István (hiányosan — azaz hogy kelletnél bővebben). Pessl Lipót József, Botka Lajos és Andor, Kulpin Róza, Lázár Béla, Nagy Miczike, Tichtl Leona, Okolicsányi Maresa, Littauer Ilona, Hecht Margit és Piroška, Krausz Géza, Szinyei-Merse Zsiga, Polyák Károlyka, Rezutsek Erzsike és Gyula, Krausz László, Lányi Viola, Mela és Tivadar, Schulz Mariska és Pál, Goldstein Teri és Erzsé, Szilágyi Évike, Vancsó Anna, Záborszky Dezső, Freyler Editke, Kertész Zoltán, Pintér Rózsika és Margit, Ujhelyi Tivadar, Pap Liszka, Hauer Szeratina és Lajos, Bertalan Feri és Mariska, Háhn Nándor, Mandel Ibolyka és Mihály, Neumann Rudolf, Löbl Paula, Benedek Dénes, Szemők Katicza és Maricza, Przybilla Jenő, Peőcz Magda, Gyárfás Berta, Gonda Lajos, Schlesinger Malvina és Ella, Lukács Józsi, Kemény Béla, Rodakowski Alma és András, Csellej Ilonka, Stermeczky Lajos, Götte Sándor, Herzl Antal, Ghyecz Józsi, Robitsek Edith és Anna (melyőtöké a takaros irás? *F. b.*), Balkányi Kálmán, Vállas Ilonka, Deutsch Hedí, Astleithner Teréz és Arthur, Zurányi Gusztáv, Reissner Andor, Unger Béla és Ervin, Schreyer Imre, Láng Gyula, Háý Elek, Winkler Imre, Medveczky Gyurika, Kemény Béla, Engelmann Jenő, Frankl Pepi és Friczi. Justh Lajos, Ádámfy Elek, legifj. Kulin Imre, Bügler Paula, Várady Böske, Tauffer Margit és Mária, Szél Piroška, Jármay Károly, Brichta Irén és Vilma, Záborszky Dezső, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Dalmady Irénke.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett: *Michalik Ilonka, Nagy-Veszvéréscen*. kinek a jutalom-könyvet (*»Gyermek-humor«*, rajzok és jellemző vonások a gyermekvilágból, összegyűjtő *Forgó bácsi*) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVIII. köt. 7-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Vágó Margit és János, Szilágyi Szilárdka, Unger Béla és Ervin, Tichtl Leona, Rezutsek Erzsike és Gyula, Köhler Feri és Pista, Vancsó Anna, Bölöni Margitka, Rodakowski Alma és András, Pollák Irén, Margit és Béla, Herzl Antal, Astleithner Teréz és Arthur, Ujházy M. (nevedet teljesen ird ki. Egyébként későn jársz a megfejtéssel. Azóta már a harmadik járja. *F. b.*)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schulz Mariska. Sokan küldték már be előttem, és fogják épp annyian küldeni be te utánad is, mert azok közé tartoznak, melyek, mint a *Fél-egy-ház-a és Nap-ól-e-ön hat-alma* évenként legalább 365-ször kerülnek elibém. — **Benedek Dénes.** Olvasd el csak, mit üzenek a mult számban Koritschoner Margitnak. Az neked is szól. A huzás minden csütörtökön este 6—7 közt óra este történik zárt ajtónál. — **Ferbstein Berta.** Már csak inkább valamelyik jelesünk nevé dolgozd fel, mint a *»Pista«* nevet. — **Rauscher Miczi.** Engem faggatsz, te kis hamis, a te legkedvesebbik farsangi tésztáddal. Ugy-e hogy az? No, jusson is belőle minden nap legalább három. A rejtvény megjelent. — **Kovács István.** Ha olvasgatnád ezt a rovatot, nem kérdezősködnél. S mi okból nevezel te engem Istvánnak? Hol olvasható ez a *»Kis Lap«*-on? — **Földváry Ferike.** Kérdésedet nem értem. — **Reitzer testv., Benkó Jenőke, Gunther Mariska és Ilona.** Rátok is tartozik, amit *Bohunka* Etikének izentem. — **Draskóczy Lajos.** A régiebb évfolyamok mind elfogytak. De épp a legrégebbi kötetekből támasztom újabb életre az elbeszélések s apróbb darabok javát a *»Forgó bácsi könyvtára«* című gyűjteményben. A rejtvényekből válogatok. Köszönöm, ami kedveset a *»Kis Lap«*-ról mondasz. — **Kertész Zoltán.** Közlöm, ha szerény nevemet ama nagyok közé nem keverted volna. — **Hüvös László és Robert.** Ez is tulságosan egyszerű és könnyű, tehát nem közölhető. — **Appel G.** Mint új kis hívetem, legelőször is arra figyelmeztetlek, hogy a nevedet tisztán ird ki. Nem tudom: Gusztáv vagy-e, Gottfried; Józsefnek is olvasható, azaz tulajdonképen semminek sem olvasható. Másodsor: ha irkából kitépett lapra irsz, nyírd körül, mert illetlen dolog rojtos szélű papirosra irni. Hogy a 6-dik szám ama példányába, melyet te kaptál, mitéle oda nem való papirosdarab csuszott be, azt nem tudhatom; a csomagolásnál efféle megeshetik.

Ahhoz a számhoz színes kép volt mint műmelléklet csatolva; ha nem ezt kaptad, fordulj a kiadó-hivatalhoz. A képrejtvények, melyeket küldtél, nem ütök meg a közölhetőség mértékét. — **Kölbör Annika.** Ha valamely elmaradt szám végett szólalsz fel: szabatosan ird meg, hogy melyik az? Azt írod: »mai«. Leveledben pedig híre sínesen sem a keltezés idejének, sem helyének. Oly mulasztás egyébkint, amelyben sokad-magaddal leledzel. — **Farkas László.** Hiszen azok mind régi dolgok és, úgy tudom, benne is foglaltatnak az olvasó-könyvben. Magad-szerkesztette találos meséket küldj. — **Bónis Berta.** Nagyon is könnyű. — **Komjáthy Gazsi.** Nem tölem függ. — **Kornstein Edith.** Küldeni küldhetsz, s közlöm is, ha beválik. — **Gutmann Irma.** Helyes, hogy abban a nagy német városban fenn tartod a magad magyar voltát s ápolod szívedben a magyar érzést, melynek örvendetes bizonyosságát szolgáltatja a te talpra esett magyar levélké. — **Baár Andris.** Miért irsz te nekem angol levelet? Kedvesebb előttem a magyar levél, ha gyarlócska is, mint a legtökéletesebb angol vagy bármely egyéb nyelven írott levél. — **Grünbaum Regina.** Köszönettel vettem s át is szolgáltattam már. — **Rechnitz Dezső.** Kedves emlékemben van a te Gizella néni nevé. — **Szathmáry Marietta.** Mindig szívesen fogadom. — **Máriássy Anna.** M. heti üzeneteimből megérthetted, hogy az ilyen rejtvényekben a merőleg és vízszintes koczka-sor egyaránt adjon valamely értelmet. A régi formába már nagyon belegyakorlódtak az én kis olvasóim. — **Práznovszky József.** Szombaton dél felé: Andrássy-ut 45. A kedves megemlékezést hálásan viszonzom. Ne hidd azt, hogy kötelességed a rejtvényeket megfejteni, vagy nekem levelet írni, csak jogod ez. — **Spitzer Pál.** Amint veszed észre: ez idő szerint más alaku rejtvényeket közlök. Ezekről végy példát. — **Verédy Hus.** Amit Koritschoner Margitnak üzentem, az neked is szól. — **Büglér Paula.** Köszönettel fogadom. — **Müller Erzsike.** Talán, de arról nem szabad beszélni. — **Jármay Károly** kéri *Tichtl Leona* címét. — **Schwarz Terka.** Mikor küldted? Legjobb lesz, ha újból leírod. Lehet, hogy a leveled elkallódott a postán. — **Barsy Paula.** Nem mindig úgy olvasod »küll«, hanem sokszor úgy is hogy »kell«. Az elsőt akkor alkalmazom, ha utána vagy előtte e-ben bővelkedő szó áll. Ezt a magyarban jó kerülni, mert telhetetlen e-ben e nemzet nyelve. Nem veszed észre e rendekben? Tehát a szó-hangzás végett történik, hogy hol *küll*, hol *fül* áll a *kell* és *fel* helyében. — **Kreibik Sándor.** Aki *Králik*, az nem *Kreibik*; aki *Kreibik*, az nem *Králik*. Mért nem szólhatott az az üzenet *Králik*nak? Valamint hogy annak is szólt. — **Csippék testy.** A rejtvényt besoroztam. A másik nem én rám a *szerkesztőre*, hanem a *kiadó-hivatalra* tartozik, ami olyan különböző egymástól, mint orvos a gyógyszerésztől. — **Müller Emmi.** Nem küll félni

a tanár uraktól. A szorgalmas tanuló iránt mindig méltányosak. — **Szegedi Honka.** Nekem az írásod tetszik. Nem szép, de valami kedvesség van benne, mint ahogy akad elég rut ember, aki kellemetes. — **Vermes Margitka.** Kívánságod teljesülésének csak egy útja van: addig-addig próbálgatni, míg egyszer neked kedvez a szerencse. Persze, ez sem biztos, mert a szerencsét sem kormányozni, sem kényszeríteni nem lehet. — **Natti Klotildka.** Írásoddal csakugyan meg vagyok elégedve, mert csinos is, rendes is, az ilyenben pedig örömem telik. Hogy ráismertem, mikor nem magad írtál, azon nincs mit csodálkoznod: gyakorlott szem mindig meg tudja különböztetni a gyermek-kéz írását. A kettős örömet, melyben öregapácskád születése napján volt részed, jól megérdemelted. — **Wohl Gyula.** Ha előveszed a naptárt és össze-számlálod, hány vasárnap esik a folyó év első felére, megtudod azt is, hogy a »Kis Lap« most folyó kötete hány számból fog állani. — **Leim-dorfer Klára.** A nagy tengeren tulról érkezett soraidat átadtam a kiadó-hivatalnak, mely intézkedni fog, hogy az elmaradt szám mentül hamarabb utnak induljon New-York felé. Ha az elmaradt szám csakugyan az »Elbe« hajóval vészett a tengerbe, még vigasztalódhatunk, hogy abból a nagy szerencsétlenségből reánk csak ilyen kiesike rész jutott, melyet hamar jóvá tehetünk. Egyébként igaz örömmre szolgált, hogy ott a messze idegenben is megmaradsz magyar leánykának. Számítok rá, hogy sajátkezűleg irt magyar levelet is kapok majd tőled Amerikából. Szívvel köszöntlek! — **Ördödy Irénke és Laczika.** A képrejtvényetek egészen jó, de éppen ilyen alakban már megjelent a »Kis Lap«-ban. — **Földvály Feri.** Még két-három számon át fog tartani; ezt egészen biztosan nem határozhatom meg, mert a többi közlemények terjedelmétől is függ. — *Több levélről a jövő számban.*

Rovás.

Cs. F. — G. M. és St. — G. H. megfejtéseit nem veszem tekintetbe, mivel jóllehet a multkor erősen követeltem meg a levél rendességét, mégis csak hanyagul, letépett papíros-lapra írtatok. F. b.

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó gyermekek részére: Seethal Elma 1 frt. 50 kr., Vajda Margit és Irénke 1 frt., Tömöry Gabriella 1 frt., Zoltán György és Vera 1 frt., Hámory Ottika 1 frt. Köszönöt a nemes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*